

Arrest

nr. 87 737 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 april 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 9 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 februari 2012, met kennisgeving op 27 februari 2012, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2011 werd ingediend door:

A., J. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Afghanistan

geboren te Salang op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds februari 2008 in België verblijft en hier toegekomen is als niet-begeleide minderjarige, geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd is, goed Nederlands spreekt en daarvoor opleidingen heeft gevolgd, een attest van inburgering bezit, nog verscheidene andere opleidingen heeft gevolgd, een verklaring van een mogelijke tewerkstelling op zak heeft en ook tewerkgesteld was/is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen kan voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg op 26.02.2008 een eerste keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.03.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende een bevel op 03.04.2009 en verbleef tot de dag van zijn tweede asielaanvraag illegaal in België. Een tweede asielprocedure werd opgestart op 31.12.2010, dewelke opnieuw werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit op 10.01.2012.

De duur van de procedures — namelijk iets meer dan 1 jaar voor de eerste en iets meer dan 2 jaar voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van Amnesty International, de verklaring van de veiligheidsmacht ISAF en van het Ministerie van Buitenlandse Zaken op de website www.diplomatie.be omtrent de onveilige situatie in Afghanistan; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten/verklaringen gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene en persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ook het feit dat betrokkene niet terecht zou kunnen bij familie, clan en stam ter bescherming tegen de onveilige situatie kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoonde dat hij daardoor niet terug keren, eventueel tijdelijk, in afwachting van zijn aanvraag art. 9.2.

Bovendien kan betrokkene ook beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) die beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene nergens meer terecht kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat het UNHCR zou stellen dat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk is gezien de schending van de mensenrechten, dient te worden gesteld dat betrokkene dit document niet toegevoegd heeft en ook dat hij niet specificiert welke mensenrechten daarmee precies geschonden worden. Betreft de vermeende schending van art. 3 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De

algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Afghanistan is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade aldaar.

Het aangehaalde argument dat betrokkene geadopteerd zal worden door de heer W.A. (...), vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze adoptieprocedure momenteel nog hangende is bij de rechtbank van Dendermonde en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene is immers meerderjarig en in staat om alleen te reizen.

Verder geeft betrokkene niet aan in welke andere prangende humanitaire situatie hij nog zou verkeren waardoor het voor hem onmogelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt om vrijgesteld te worden van het betalen van rolrechten en om haar het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat niet op haar verzoek kan worden ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van “art. 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting” en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens meent dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekende partij mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag via de gemeente van verblijf in België in te dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken merkt op dat volgende omstandigheden niet buitengewoon zouden zijn:

- Het verblijf sinds februari 2008;
- De aankomst als niet-begeleide minderjarige;
- De integratie;
- De duurzame, lokale verankering;

- De kennis van het Nederlands;
- Het volgen van opleidingen;
- Een verklaring van tewerkstelling;
- Tewerkstelling;
- Een vrienden- en kennissenkring in België;
- Getuigenverklaringen;

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de duur van de asielprocedure, in totaal 3 jaar, niet onredelijk lang is.

De IOM kan de verzoeker begeleiden bij zijn terugkeer naar Afghanistan;

De hangende adoptieprocedure is eveneens geen beletsel.

4.3.

De verzoekende partij dient op te merken dat zijn aanvraag gedaan was op datum van 09/11/2011, zijnde tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag.

Meer nog, de verzoeker is tot op de dag van de bestreden beslissing en zelfs erna nog gemachtigd tot voorlopig verblijf. Hij is nog in het bezit van een immatriculatie-attest A.

4.3.1.

De verzoeker heeft expliciet aangehaald dat zijn aanvraag ontvankelijk is omwille van deze lopende asielprocedure.

Nergens motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken op de expliciete melding van de verzoekende partij dat zijn aanvraag ingediend wordt tijdens het asielonderzoek en zijn aanvraag derhalve ontvankelijk is.

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig is omdat de Dienst Vreemdelingenzaken niet antwoordt op het feit dat de verzoekende partij zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging indient tijdens het asielonderzoek.

4.3.2.

Bovendien is de verzoeker tot op heden nog in het bezit van een voorlopig verblijfsrecht gedekt door een immatriculatie-attest A.

Nergens motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken op de vaststelling dat de verzoeker op de datum van de bestreden beslissing en tot op heden, nog steeds in voorlopig verblijf is zodat zijn aanvraag derhalve ontvankelijk is.

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J. T. T. 2003, afl. 867, 393).

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig is omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen acht slaat op het feit dat de verzoeker nog in gewettigd voorlopig verblijf is.

4.3.3.

De verzoeker ziet dan ook niet in hoe de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag als onontvankelijk kan afwijzen op een ogenblik dat hij zowel bij aanvraag als bij behandeling nog in het bezit was van een verblijfsrecht gedekt door een verblijfstitel.

4.3.4.

Trouwens de verzoeker heeft nog cassatieberoep ingesteld.

Als deze toelaatbaar wordt verklaard, dan is ook dit element een reden om verzoekers verblijfsaanvraag niet als onontvankelijk af te wijzen.

4.4.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Aangezien verzoeker als enig middel de schending opwerpt van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.199 1 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat voormelde rechtsregels werden geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nergens in de bestreden beslissing zou antwoorden op het feit dat verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging indiende hangende zijn tweede asielprocedure.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland

Het feit dat betrokkene sinds februari 2008 in België verblijft en hier toegekomen is als niet-begeleide minderjarige geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd is, goed Nederlands spreekt en daarvoor opleidingen heeft gevolgd, een attest van inburgering bezit, nog verscheidene andere opleidingen heeft gevolgd een verklaring van een mogelijke tewerkstelling op zak heeft en ook tewerkgesteld was/is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen kan voorleggen verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg op 26.02.2008 een eerste keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.03.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende een bevel op 03.04.2009 en verbleef tot de dag van zijn tweede asielaanvraag illegaal in België. Een tweede asielprocedure werd opgestart op 31.12.2010, dewelke opnieuw werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit op 10.01.2012.

De duur van de procedures — namelijk iets meer dan 1 jaar voor de eerste en iets meer dan 2 jaar voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipsofacto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02.10.2000).

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van Amnesty International, de verklaring van de veiligheidsmacht ISAF en van het Ministerie van Buitenlandse Zaken op de website www.diplomatie.be omtrent de onveilige situatie in Afghanistan; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten/verklaringen gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ook het feit dat betrokkene niet terecht zou kunnen bij familie, clan en stam ter bescherming tegen de onveilige situatie kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoonbaar dat hij daardoor niet terug keren, eventueel tijdelijk, in afwachting van zijn aanvraag art. 9.2. Bovendien kan betrokkene ook beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) die beschikt over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene nergens meer terecht kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat het UNHCR zou stellen dat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk is gezien de schending van de mensenrechten, dient te worden gesteld dat betrokkene dit document niet toegevoegd heeft en ook dat hij niet specificiert welke mensenrechten daarmee precies geschonden worden. Betreft de vermeende schending van art. 3 van het EVRM dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Afghanistan is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/1 2/1 980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade aldaar.

Het aangehaalde argument dat betrokkene geadopteerd zal worden door de heer W.A. (...), vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze adoptieprocedure momenteel nog hangende is bij de rechtbank van Dendermonde en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene is immers meerderjarig en in staat om alleen te reizen.

Verder geeft betrokkene niet aan in welke andere prangende humanitaire situatie hij nog zou verkeren waardoor het voor hem onmogelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone

omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoekers over de nodige identiteitsdocumenten beschikken, wat in casu niet wordt betwist:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de Wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker houdt voor dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig zou zijn gemotiveerd, doordat de gemachtigde niet heeft geantwoord op het feit dat verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging hangende het asielonderzoek heeft ingediend. Verzoeker lijkt voor te houden dat zijn aanvraag om deze reden ontvankelijk diende te worden verklaard.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geenszins voorziet dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging ontvankelijk moet verklaard worden, indien deze hangende een asielprocedure wordt ingediend.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk,

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat een vreemdeling nog steeds het bestaan van buitengewone omstandigheden dient aan te tonen, indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend alvorens de asielaanvraag definitief is afgewezen.

Gelet op het feit dat verzoekers asielaanvraag reeds op 06.01.2012 definitief werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is het geenszins onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in rekening nam als eventuele buitengewone omstandigheid. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing nog gemachtigd was tot voorlopig verblijf, vermits hij nog in het bezit zou zijn van een AI, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet ernstig zijn.

Overeenkomstig artikel 75 van het KB dd. 08.10.1981 wordt een A.I. slechts verlengd om het verblijf van een vreemdeling te dekken, totdat over de asielaanvraag is beschikt. Aangezien verzoekers aanvraag reeds op 06.01.2012 definitief werd afgewezen, kan verzoeker niet voorhouden ten tijde van de bestreden beslissing nog gemachtigd te zijn geweest tot voorlopig verblijf.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die verantwoordt waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dit artikel niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via een diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan zijn aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft de verzoekende partij de volgende buitengewone omstandigheden ingeroepen: zij stelt dat zij in een prangende humanitaire situatie verkeert, dat haar tweede asielaanvraag nog hangende is, dat zij reeds 3 jaar en 9 maanden onafgebroken in België verblijft, dat haar twee asielprocedures samen ondertussen bijna 3 jaar duren, dat de situatie in Afghanistan onveilig is waardoor een terugkeer onmogelijk is gezien de schending van de mensenrechten, dat zij niet meer terecht kan bij haar familie, clan en stam, dat zij in Afghanistan nergens meer terecht kan, dat zij geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en duurzaam lokaal verankerd is, dat zij Nederlands spreekt en hiertoe de nodige taalopleidingen heeft gevolgd, dat zij in het bezit is van een attest van inburgering, dat zij een vriendenkring in België heeft opgebouwd en ter staving hiervan geloofsbrieven overmaakt, dat er een procedure tot adoptie door de heer W.A. werd opgestart, dat zij verscheidene opleidingen heeft gevolgd, dat zij instaat voor haar levensonderhoud, geen financiële steun ontvangt en reeds 6 maand is tewerkgesteld en dat een

weigering van verblijf aanleiding geeft tot de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“Het feit dat betrokkene sinds februari 2008 in België verblijft en hier toegekomen is als niet-begeleide minderjarige, geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd is, goed Nederlands spreekt en daarvoor opleidingen heeft gevolgd, een attest van inburgering bezit, nog verscheidene andere opleidingen heeft gevolgd, een verklaring van een mogelijke tewerkstelling op zak heeft en ook tewerkgesteld was/is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen kan voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg op 26.02.2008 een eerste keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.03.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende een bevel op 03.04.2009 en verbleef tot de dag van zijn tweede asielaanvraag illegaal in België. Een tweede asielprocedure werd opgestart op 31.12.2010, dewelke opnieuw werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit op 10.01.2012.

De duur van de procedures — namelijk iets meer dan 1 jaar voor de eerste en iets meer dan 2 jaar voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van Amnesty International, de verklaring van de veiligheidsmacht ISAF en van het Ministerie van Buitenlandse Zaken op de website www.diplomatie.be omtrent de onveilige situatie in Afghanistan; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten/verklaringen gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene en persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ook het feit dat betrokkene niet terecht zou kunnen bij familie, clan en stam ter bescherming tegen de onveilige situatie kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoonde dat hij daardoor niet terug keren, eventueel tijdelijk, in afwachting van zijn aanvraag art. 9.2.

Bovendien kan betrokkene ook beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) die beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene nergens meer terecht kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat het UNHCR zou stellen dat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk is gezien de schending van de mensenrechten, dient te worden gesteld dat betrokkene dit document niet toegevoegd heeft en ook dat hij niet specificeert welke mensenrechten daarmee precies geschonden worden. Betreft de vermeende schending van art. 3 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Afghanistan is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade aldaar.

Het aangehaalde argument dat betrokkene geadopteerd zal worden door de heer W.A. (...), vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze adoptieprocedure momenteel nog hangende is bij de rechtbank van Dendermonde en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene is immers meerderjarig en in staat om alleen te reizen.

Verder geeft betrokkene niet aan in welke andere prangende humanitaire situatie hij nog zou verkeren waardoor het voor hem onmogelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing antwoordt op de aangehaalde elementen.

De verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig is omdat de verwerende partij geen acht slaat op het feit dat zij tot op heden nog in gewettigd voorlopig verblijf is nu zij nog in het bezit is van een attest van immatriculatie. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 27 februari 2012 per brief aan de burgemeester van de gemeente Stekene de instructie gaf het attest van immatriculatie van de verzoekende partij in te trekken, nu de Raad de verzoekende partij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Aldus mist de grief van de verzoekende partij feitelijke grondslag. Bovendien heeft de verzoekende partij dit argument niet aangehaald in haar aanvraag, zodat de verwerende partij er niet toe gehouden was hierop te antwoorden.

Het feit dat de verzoekende partij ten tijde van de bestreden beslissing een (voorlopig) verblijfsrecht had, daar zij over een attest van immatriculatie beschikte, brengt niet noodzakelijkerwijze met zich mee dat de verzoekende partij ontslagen is van het aantonen van het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Verder houdt de verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig is omdat de Dienst Vreemdelingenzaken niet expliciet antwoordt op het feit dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend tijdens het asielonderzoek, terwijl zij expliciet in haar aanvraag aangehaald zou hebben dat deze ontvankelijk is omwille van de lopende asielprocedure.

In de bestreden beslissing wordt echter het volgende gemotiveerd:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

en

"Betrokkene vroeg op 26.02.2008 een eerste keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.03.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende een bevel op 03.04.2009 en verbleef tot de dag van zijn tweede asielaanvraag illegaal in België. Een tweede asielprocedure werd opgestart op 31.12.2010, dewelke opnieuw werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit op 10.01.2012.

De duur van de procedures — namelijk iets meer dan 1 jaar voor de eerste en iets meer dan 2 jaar voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)."

Aldus mist de kritiek van de verzoekende partij feitelijke grondslag, nu in de bestreden beslissing wel degelijk wordt verwezen naar haar asielprocedures en deze stelt dat de eertijds hangende asielproce-

dure is afgesloten op 6 januari 2012. Bovendien blijkt uit het administratief dossier eveneens dat de (tweede) asielprocedure op 6 januari 2012, dus voor het nemen van de bestreden beslissing, werd afgesloten, gezien de Raad op die datum bij arrest nr. 72 811 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigert en hiermee de beslissing van 26 september 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt. Ter terechtzitting benadrukt de raadsman van de verzoekende partij dat zijn cassatieberoep toelaatbaar werd verklaard. Het gegeven dat de verzoekende partij cassatie zou hebben aangetekend tegen dit arrest doet aan het voorgaande geen afbreuk (RvS 29 maart 2005, nr. 142.689).

De Raad wijst er bovendien op dat hoewel uit artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de verzoekende partij tijdens de asielprocedure wordt vrijgesteld van de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument, zij niet uitdrukkelijk is vrijgesteld van de voorwaarde dat zij buitengewone omstandigheden dient aan te tonen die verantwoorden waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Deze bepaling voorziet niet dat het bestaan van een lopende asielprocedure van rechtswege dient te leiden tot een ontvankelijke aanvraag. Ook tijdens de asielprocedure is het aantonen van buitengewone omstandigheden noodzakelijk voor een ontvankelijke aanvraag. De Raad merkt op dat de nog hangende procedure bij de Raad van State in het kader van de asielaanvraag geen deel uitmaakt van de asielprocedure en het instellen van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft ten aanzien van eventuele verwijderingsmaatregelen (RvS 29 maart 2005, nr. 142.689).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de materiële of formele motiveringsverplichting wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN